

Goldsteinove su teze protucivilizacijske i protueuropske

Ivo Goldstein ne želi vidjeti da je demokratski svijet osudio komunističke zločine. Rezolucija Vijeća Europe 1481 iz 2006. o potrebi za međunarodnom osudom zločina totalitarnih komunističkih režima, među ostalim, jasno kaže: „Totalitarni komunistički režimi koji su vladali u Srednjoj i Istočnoj Europi u prošlom stoljeću, a koji su još na vlasti u nekoliko zemalja svijeta, bili su, bez iznimke, označeni masovnim kršenjima ljudskih prava.“

Kulturno i uljuđeno društvo zna da je žrtva - žrtva. No, ne zna to Ivo Goldstein koji je ovih dana u Jutarnjem listu objavio kolumnu skandaloznog i sramotnog naziva: „Tko izjavi da su u Bleiburgu ubijeni 'nevini vojnici', nema što tražiti u Jasenovcu“. Goldstein reagira na povijesno točnu izjavu predsjednika Sabora Gordana Jandrokovića kako je “Jugoslavenska armija na Bleiburškom polju u svibnju 1945. ubijala žene, djecu i nedužne hrvatske vojnike“. Goldstein, pak, te povijesne istine naziva „proustaškom propagandom“. Pa kaže: „Najmanji je problem što na Bleiburškom polju nije stradao gotovo nitko, nego su ljudi ubijani kasnije, nakon zarobljavanja. Mnogo je veća laž da su ubijane žene i djeca, jer djeca nisu ubijana, a u pravilu ni žene, nego su puštani kućama. Još je gora opaska o 'hrvatskim vojnicima' - to nisu bili 'hrvatski vojnici', već ustaško-domobranska vojska, odnosno - kako se onda službeno zvala - to je bio HOS ili Hrvatske oružane snage kao vojska NDH. Neka Jandroković još jednom pogleda što piše u Ustavu na koji se zakleo kad je preuzimao visoku dužnost.“

Ova Goldsteinova konstrukcija, osim što je povijesno potpuno neutemeljena, predstavlja zorni primjer iznimno opasnog protucivilizacijskog i protueuropskog djelovanja. Njome Goldstein želi poništiti i umanjiti stravične partizanske zločine krajem 2. svjetskog rata i poraća ali i umanjiti simbol Bleiburga koji je metafora svih hrvatskih stradanja od osvetoljubivih Titovih partizana 1945. Hrvatskoj je javnosti poznato da je manji broj, od oko pola milijuna ljudi koji su se nalazili u izbjegličkoj koloni ubijen na samom Bleiburškom polju, a veći dio na oko dvije tisuće masovnih stratišta u Hrvatskoj, Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Srbiji. No, ta je velika tragedija hrvatskoga naroda u povijesti ostala zapamćena baš kao Bleiburška tragedija ili Hrvatski križni put. U Bleiburgu se odaje počast svim nevinim žrtvama, bez obzira na to gdje su se one na Križnom putu dogodile.

S moralne strane, zločin je užasan. Nije sporno da su na samom Bleiburgu bili i razoružani pripadnici vojske NDH među kojima i veliki broj ranjenika. No ništa, ali baš ništa, ne opravdava pokolj koji se dogodio. Ništa ne može opravdati bacanje živih i mrtvih u rovove (bez obzira na to

jesu li ili nisu pripadali nekoj vojsci), dugotrajne marševe do stratišta na kojima su nevini ljudi mučeni kao ni kasniju nakanu da se zatraže ne samo mjesta zločina nego i trajna uspomena na njih. Posebno kad se zna da su više od polovine ljudi na Križnom putu bili civili... djeca, starci, žene. A da je tako bilo svjedoče brojna grobišta nedužnih žrtava i brojni drugi materijalni dokazi kao i brojna svjedočanstva onih koji su te stravične čine gledali i izvršavali. Puno je pripadnika partizanskih postrojba koji su po padu komunističkog sustava javno i otvoreno progovorili o zločinima u kojima su i osobno sudjelovali. Uostalom, deseci tisuća pronađenih ljudskih ostataka u brojnim jamama svjedoče da su žrtve bili djeca, žene, mladi ljudi...